

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12C/146/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113234683
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ivanko
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2015:6113234683.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred samosudcom JUDr. Danielom Ivankom v právnej veci navrhovateľa TELERVIS PLUS a. s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, zastúpeného JUDr. Alanom Strelákom, advokátom so sídlom Na vršku 12, 811 01 Bratislava, proti odporkyňi 1) C. C., G.. XX. XX. XXXX, E. O. E. XXX/XX, XXX XX Z., štátnej občanke Slovenskej republiky, E. Č. G. G. M. J. E. Š., A. E.Č. U. A. K. K. a odporkyňi 2) V. C., G.. XX. XX. XXXX, E. O. Š. XXX, XXX XX K. K., štátnej občanke Slovenskej republiky, o zaplatenie 557,65 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporkyňa 1) a odporkyňa 2) sú spoločne a nerozdielne p o v i n n é zaplatiť navrhovateľovi 343,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 19. 08. 2012 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 7,92 eura za zaplatený súdny poplatok a vo výške 23,62 eura za zastúpenia advokátom zástupcovi navrhovateľa a to všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti návrh z a m i e t a .

Doručením oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava do konania dňa 22. 10. 2014 n e n a s t a l i účinky vzniku vedľajšieho účastníctva na strane odporkyne 1) a odporkyne 2).

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 18. 12. 2013 domáhal voči odporkyňi 1) a odporkyňi 2) zaplatenia sumy 476,80 eura s príslušenstvom a zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 80,85 eura, ktorý odôvodnil tým, že dňa 06. 02. 2012 bola medzi navrhovateľom a odporkyňou 1) ako dlžníčkou ako odporkyňou 2) ako spoludlžníčkou uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX na čiastku 350,00 eur za odplatu vo výške 133,00 eur. Zmluvou sa odporkyne zaviazali celkovú čiastku 483,00 eur uhradiť v trinástich mesačných splátkach a to v prvých troch mesačných splátkach vo výške 1,75 eura a ďalej v pravidelných desiatich mesačných splátkach vo výške 47,78 eura. Prvá splátka bola splatná desiaty deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná tridsiaty deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej sumy spolu s úrokmi, ak sa nedohodnú zmluvné strany inak. Odporkyne ku dňu podania návrhu uhradili navrhovateľovi celkovo 6,20 eura, pričom posledná uhradená suma vo výške 2,70 eura bola uhradená dňa 26. 04. 2012. Vzhľadom na to, že odporkyne neplnili riadne a včas svoje povinnosti v zmysle splátkového kalendára, navrhovateľ im oznámil stratu výhody splátok v zmysle § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. V predžalobnej upomienke zo dňa 03. 07. 2012 navrhovateľ upozornil odporkyne na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. V oznámení o zosplatnení záväzku zo dňa 22. 08. 2012 navrhovateľ oznámil odporkyňiam, že celý dlh sa stal splatným ku dňu 18. 08. 2012. V zmysle bodu 3 obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou

súčasťou zmluvy, sa odporkyne zaviazali uhradiť v prípade porušenia podmienok zmluvy zmluvnú pokutu vo výške 3,3 % z istiny úveru a to za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia celkovej dlžnej čiastky. Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol, aby súd zaviazal odporkyňu 1) a odporkyňu 2) zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 476,80 eura, zákonný úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 476,80 eura od 19. 08. 2012 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 80,85 eura a nahradiť trovy konania.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 17Ro/115/2013-22 zo dňa 13. 02. 2014, ktorý bol pre nemožnosť doručenia do vlastných rúk odporkyne 1) zrušený uznesením č.k. 17Ro/115/2013-44 zo dňa 16. 07. 2014. Nakoľko pobyt odporkyne 1) sa súdu v konaní zistiť nepodarilo, bola jej uznesením č.k. 12C/146/2014-55 zo dňa 21. 10. 2014 ustanovená opatrovníčka na zastupovanie v konaní. Návrh bol spolu s prílohami doručený opatrovníčke odporkyne 1) dňa 23. 10. 2014 a odporkyňi 2) do vlastných rúk dňa 17. 06. 2014. K návrhu vyjadrenie podané nebolo.

Podľa § 115a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 200ea ods. 1 OSP, ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1 000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa 156 ods. 3 OSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. do 31. 12. 2012 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“), ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia v znení účinnom do 31. 1. 2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 142 ods. 2 OSP, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Nakoľko predmetom konania je zaplatenie sumy 557,65 eura, ide podľa § 200ea OSP o drobný spor. Súd podľa § 115a ods. 2 a § 156 ods. 3 OSP rozhodol vo veci bez nariadenia ústneho pojednávania. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené súdom na úradnej tabuli súdu od 13. 02. 2015 do 25. 02. 2015.

Z listín predložených navrhovateľom zistil súd nasledovný skutkový stav: odporkyňa 1) ako dlžníčka a odporkyňa 2) ako spoludlžníčka uzatvorila s navrhovateľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 420120489, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporkyniam úver vo výške 350,00 eur. Úver bol poskytnutý za celkový úrok 20 % z istiny, pri úvere poskytnutom na trinásť mesiacov. Za poskytnutie úveru si veriteľ účtoval odmenu vo výške 18 % z istiny pri úvere poskytnutom na trinásť mesiacov. Podľa Obchodných podmienok RPMN predstavovala pri splatnosti úveru na trinásť mesiacov 67,70 %. Odporkyne sa v zmluve zaviazali uhradiť veriteľovi úver riadne a včas vrátane odplaty v trinástich mesačných splátkach a to nasledovne: v prvý troch mesačných splátkach vo výške 1,75 eura a ďalších desiatich mesačných splátkach vo výške 47,78 eura, pričom prvá splátka bola splatná desiaty deň po uzavretí tejto zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia bola splatná tridsiaty deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Doporučený termín úhrady je 20-teho dňa v mesiaci. Priemerná RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch bola ku dňu podpisu zmluvy pri splatnosti úveru na trinásť mesiacov 45,66 %. Keďže odporkyne úver riadne a včas nesplácali navrhovateľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, o čom upovedomil odporkyňa 1) a odporkyňa 2) listom zo dňa 22. 08. 2012, ktorým im oznámil, že ku dňu 18. 08. 2012 bol úver zosplatený z dôvodu omeškania s jeho splácaním. Odporkyňa 1) a odporkyňa 2) uhradili navrhovateľovi spolu 6,20 eura.

Z listín predložených navrhovateľom mal súd preukázané, že odporkyňa 1) a odporkyňa 2) uzatvorili s navrhovateľom dňa 06. 02. 2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere Č.. XXXXXXXXXX podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s Obchodným a Občianskym zákonníkom (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“). Na základe uzatvorenej zmluvy boli odporkyni 1) a odporkyni 2), ktoré sú fyzické osoby nepodnikateľky, poskytnuté peňažné prostriedky vo forme úveru vo výške 350,00 eur navrhovateľom, ktorý poskytuje úvery v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti. Z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok odporkyňami, navrhovateľ listom zo dňa 22. 08. 2012 oznámil

odporčyniam odstúpenie od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka, tzv. zosplatnenie úveru a požadoval vrátiť celú dlžnú sumu.

V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď v bode 2 Obchodných podmienok navrhovateľ uviedol, že „konečnou splatnosťou úveru sa v zmysle zmluvy o úvere rozumie uhradenie poslednej splátky veriteľovi, pričom doba trvania úveru je od uzatvorenia zmluvy o úvere do konečnej splatnosti úveru“. Takéto určenie termínu konečnej splatnosti nepovažuje súd za súladné so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere, Obchodné podmienky nie sú zmluvou, ale iba súčasťou zmluvy, neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potencióálnu aktivitu spotrebiteľa, vedúcu k určeniu termínu konečnej splatnosti úveru matematickými operáciami z iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Naopak, je potrebné trvať na tom, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť určený konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi. K uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, keď rozlišuje pojem doba trvania zmluvy a pojem termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedený údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď výška úroku bola stanovená za trinásť mesiacov a nie za obdobie jedného roka. Táto má byť podľa navrhovateľa 20 %, čo však nezodpovedá vyčísleniu odmeny navrhovateľom 133,00 eur.

V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN“), ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď sa v zmluve v bode II. nachádzala priemerná ročná percentuálna miera nákladov a nie RPMN. Ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená v bode 1 Obchodných podmienok a obsahuje dve rôzne informácie o RPMN podľa splatnosti úveru na sedem mesiacov 66,19 %, alebo na trinásť mesiacov 67,70 %. Takáto formulácia RPMN bola podľa súdu zavádzajúca a nezrozumiteľná, keď sa nachádza iba v Obchodných podmienkach, ktoré nie sú zmluvou, iba súčasťou zmluvy.

V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedený údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď v zmluve je uvedené, že „prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení tejto zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplataenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky“. Takéto určenie termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa tohto ustanovenia je dodávateľ povinný uviesť presný počet a termíny jednotlivých splátok a nie svoju povinnosť nahrádzať apelovaním na potencióálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu termínov jednotlivých splátok, keď doporučený termín úhrady je 15. dňa v mesiaci.

Pokiaľ ide o pojem odmeny vo výške 18 % z istiny, súd k tomu uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, hoci je upravená v špeciálnom právnom predpise, potrebné je na ňu aplikovať aj všeobecné ustanovenie o úverovej zmluve v Obchodnom zákonníku vzhľadom na znenie § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník v § 499 upravuje odplatu za dojednanie úveru ako záväzkovú províziu, ktorou sa rozumie poplatok za rezumovanie peňažných zdrojov. Pri čerpaní úveru nie je veriteľ oprávnený požadovať odmenu týkajúcu sa čerpania časti úveru. Z uvedeného vyplýva, že nárok na odmenu po čerpaní finančných prostriedkov odporčyniou nebol zo strany navrhovateľa daný a jednalo sa len o nekalú obchodnú prax na strane navrhovateľa za účelom skrytého zvýšenia výšky úrokovej sadzby, ktorá mala byť 20 % za 13 mesiacov, prípadne za poplatok, ktorý nemá žiadne odôvodnené opodstatnenie a nebol ani dostatočne špecifikovaný, za čo mal byť poskytnutý.

Nakoľko uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keď absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, podľa § 11 ods. 1 písm. a) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f), písm. i), písm. j) a písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko navrhovateľom poskytnutý úver odporčyniou sa považuje

za bezúročný a bez poplatkov, odporkyňi 1) a odporkyňi 2) poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 350,00 eur boli povinné navrhovateľovi v uvedenej výške vrátiť.

Nakoľko z poskytnutého úveru vo výške 350,00 eur uhradili odporkyne podľa tvrdenia navrhovateľa spolu 6,20 eura, súd zaviazal odporkyňu 1) a odporkyňu 2) zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 350,00 eur a prijatým plnením vo výške 6,20 eura. Súd preto návrhu v časti vyhovel a zaviazal odporkyňu 1) a odporkyňu 2) zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 343,80 eura.

Z dôvodu omeškania odporkyňu 1) a odporkyňu 2) s plnením peňažného dlhu vzniklo navrhovateľovi podľa § 369 Obchodného zákonníka právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Výšku úrokovej sadzby ustanovuje § 3 ods. 1 nariadenia, a to v znení účinnom do 31. 01. 2013, nakoľko zmluvný vzťah vznikol pred týmto dňom, a to navýšením ôsmich percentuálnych bodov nad úrokovú sadzbu stanovenú Európskou centrálnou bankou. Odporkyňi 1) a odporkyňi 2) bola preto uložená povinnosť zaplatiť z dlžnej sumy spoločne a nerozdielne aj úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 19. 08. 2012 (deň nasledujúci po dni zosplatnenia úveru) do zaplatenia, keďže omeškanie s plnením dlhu doposiaľ trvá.

Návrh je nedôvodný v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáha od odporkyne 1) a odporkyne 2) zaplatenia sumy prevyšujúcej sumu 343,80 eura, nakoľko poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov je nedôvodný aj v časti uplatnenej zmluvnej pokuty. Súd preto v prevyšujúcej časti, t.j. 213,85 eura a uplatnených úrokov z omeškania zo sumy 133,00 eura, návrh zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že v konaní čiastočne úspešnému navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov konania voči odporkyňi 1) a odporkyňi 2). Úspech navrhovateľa predstavoval 62 % (343,80 eura z 557,65 eura), úspech odporkyne 1) a 2) 38 % (213,85 eura z 557,65 eura), navrhovateľovi tak vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške 24 % (62 % - 38 %). Súd preto zaviazal odporkyňu 1) a odporkyňu 2) spoločne a nerozdielne nahradiť v konaní čiastočne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 7,92 eura za zaplatený súdny poplatok (24 % z 33,00 eur) a vo výške 23,62 eura za zastúpenie advokátom (24 % z 98,42 eura).

Z trov zastúpenia advokátom predstavuje odmena 15,94 eura ((2 x 33,20 eura) x 24 %) podľa § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) za dva vykonané úkony právnej služby podľa § 13 ods. 1 písm. a) vyhlášky - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podľa písm. c) písomné podanie návrhu na súd, náhrada hotových výdavkov predstavuje 3,74 eura ((2 x 7,81 eura) x 24 %) podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a 20 % daň z pridanej hodnoty (základ dane 19,68 eura) predstavuje 3,94 eura podľa § 18 ods. 3 vyhlášky.

Dňa 22. 10. 2014 bolo súdu doručené podanie JUDr. Patrika Podhorského, advokáta so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, ktorým oznámil v mene občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov súdu vstup vedľajšieho účastníka do konania podľa § 93 ods. 2 OSP na strane odporkyne. Súd oznámil opatrovníčke odporkyne 1) a odporkyňi 2) vstup vedľajšieho účastníka do konania na ich strane, pričom opatrovníčka odporkyne 1) a odporkyňa 2) neudelili súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na ich strane.

Podľa § 93 ods. 2 OSP, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 OSP, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 OSP, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a tiež v súlade s názormi prezentovanými v odbornej literatúre (viď B. C. Q. C., U. A. O. - C., T. V., A.. XXX, N., XXXX) predpokladmi účasti vedľajšieho účastníka v konaní sú: a) výzva účastníka konania alebo podnet vedľajšieho účastníka konania, b) uvedenie na strane ktorého účastníka bude vedľajší účastník vystupovať, c) preukázanie právneho záujmu vedľajšieho účastníka na výsledku sporu (ak nejde o prípad, v ktorom tento záujem vyplýva z osobitného zákona - k tomu viď tiež ďalej), d) rozhodnutie súdu o prípustnosti vedľajšieho účastníka (ak účastník konania vznesie námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva), e) súhlas vedľajšieho účastníka, ak jeho vstup navrhol účastník konania, f) súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník.

Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Ak účastník konania navrhne, aby určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník, súd oboznámi s uvedeným návrhom tento subjekt a vyzve ho, aby sa k nemu vyjadril a oznámil, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník. Pokiaľ označený subjekt urobí procesný úkon prejavujúci jeho vôľu vstúpiť do konania, stáva sa vedľajším účastníkom vo chvíli, keď súdu dôjde jeho písomné oznámenie alebo keď svoj úkon urobí ústne do súdnej zápisnice; k vzniku vedľajšieho účastníctva sa nevyžaduje rozhodnutie súdu. Pokiaľ účastníkom navrhnutý subjekt neprejaví vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka, nevzniká jeho vedľajšie účastníctvo; nikoho totiž nemožno nútiť, aby sa stal vedľajším účastníkom konania.

Súd z vlastnej iniciatívy neskúma, či je vedľajšie účastníctvo prípustné, alebo neprípustné; o (ne)prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Aj vtedy, keď vstup do konania iniciuje samotný vedľajší účastník, majú účastníci právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania, a prípadne namietajú neprípustnosť tohto vstupu.

V prípadoch, na ktoré dopadá ustanovenie § 93 ods. 2 OSP zákon nestanovuje ako podmienku účasti tretej osoby na konaní skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Legitimácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorá je inak vyvodzovaná z jeho právneho záujmu na výsledku sporu (§ 93 ods. 1 OSP), tu vyplýva priamo zo zákona. V prípade takejto právnickej osoby je pre jej procesné postavenie vedľajšieho účastníka nevyhnutné, aby predmetom jeho činnosti bola ochrana práv, o ktoré v konaní ide. Občiansky súdny poriadok v poznámke k uvedenému ustanoveniu odkazuje na niektoré osobitné predpisy, ktoré naznačujú, aké právnické osoby môžu byť v postavení vedľajšieho účastníka. Jedným z takých osobitných predpisov, je tiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré bolo účinné do 31. decembra 2012 (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“). V zmysle § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. môže právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 93 ods. 2 OSP, je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať (viď vyššie podaný výpočet predpokladov vedľajšieho účastníctva, konkrétne písm. f). Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ustanovenia § 93 OSP nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať bez vyjadrenia súhlasu „ním podporovaného“ účastníka. Je vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať (hlavného) účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť. To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 OSP. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente,

keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj súhlas ale aj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Treba mať totiž na pamäti, že v dôsledku rovnakých procesných práv a povinností môže vedľajší účastník v procesnom zmysle (i keď len do určitej miery) zasahovať do priebehu konania a ovplyvňovať ho. Napríklad rovnakými právami a povinnosťami vedľajšieho účastníka v konaní v zmysle § 93 ods. 3 OSP treba rozumieť práva a povinnosti procesnej povahy, napr. priznanie náhrady trov konania, uloženie povinnosti hradiť trovy konania (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 480/2005 zo dňa 28. 04.2005). Vedľajší účastník môže svojim konaním priamo ovplyvniť výšku náhrady trov konania aj v neprospech ním podporovaného účastníka, na strane ktorého vystupuje. Účastník konania má preto právo udelením svojho (ne)súhlasu zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 OSP konal ten, koho účasť v konaní si neželá. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priechil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi podľa § 93 ods. 2 OSP nanútený (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013).

Odporkyňa 1) a odporkyňa 2) súdu súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na ich strane neudelili. Nečinnosť, alebo mlčanie, nie je možné zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku posúdiť ako súhlas s vystupovaním vedľajšieho účastníka na strane odporkyň. Pokiaľ preto nevyjadrí účastník, na koho strane má vedľajší účastník vystupovať svoj súhlas, oznámenie občianskeho združenia o vstupe do konania nemá právnu relevanciu. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa priechil vstup takéhoto vedľajšieho účastníka do konania, ktorý by bol spotrebiteľovi nanútený. Súd tiež uvádza, že súd nemá preukázanú právnu subjektivitu subjektu „Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV“, jeho sídlo, IČO, ani predmet činnosti a z týchto dôvodov ho považuje súd za absolútne neúčinné, preto ani nebol dôvod vyzývať JUDr. Patrika Podhorského na odstraňovanie väd podania, pokiaľ odporkyňa súhlas na vystupovanie uvedeného subjektu na jej strane neudelila.

So zreteľom na uvedené, pri absencii výslovnej právnej úpravy, ako postupovať v prípade, ak oznámením tretej osoby súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, nenastanú účinky vzniku vedľajšieho účastníctva, považoval súd za potrebné deklaratórne rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/207/2011 zo dňa 10. 10. 2012).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v troch vyhotoveniach na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho podáva, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie podľa § 205 ods. 2 OSP možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú podľa § 205a OSP pri odvolaní proti uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže sa oprávnený domáhať jeho núteného výkonu v exekučnom konaní.